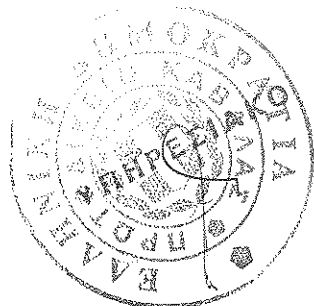

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 356/2018

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 171/2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Δεληκάρη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, ο οποίος ορίστηκε σύμφωνα με το νόμο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 06 Νοεμβρίου 2018, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 171/18-05-2018 και με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Λαζάρου Σώχου αρ.4 (Α.Φ.Μ. 997495285), εκπροσωπείται νόμιμα και η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ευαγγελία Καλουμά του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) του

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το
εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στη

περιοχή του Νομού 2. Του

στην εκμετάλλευση του οποίου

ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται
στη περιοχή του Νομού 3. Του
στην εκμετάλλευση
του οποίου ανήκει η πιτσαρία με τον διακριτικό τίτλο η οποία
βρίσκεται στη περιοχή του Νομού 4. Του
στην εκμετάλλευση
του οποίου ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το
οποίο βρίσκεται στη περιοχή του Νομού και
5. Του στην
εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο
το οποίο βρίσκεται στη περιοχή της
του Νομού εκ των οποίων οι πρώτος, δεύτερος, τρίτος και
τέταρτος των καθ' ων δεν παραστάθηκαν ούτε εκπροσωπήθηκαν από
πληρεξούσιο δικηγόρο, ενώ ο πέμπτος των καθ' ων παραστάθηκε μετά του
πληρεξούσιου δικηγόρου του Χρήστου Τερζίδη του Δ.Σ. Καβάλας.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία ορίστηκε αρχικά για τη
δικάσιμο της 12-06-2018, οπότε και αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 02-10-
2018 και αναβλήθηκε και πάλι για τη δικάσιμο που αναφέρεται ανωτέρω, οι
πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και
ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1
εδ. α' και 297 του Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από
το δικόγραφο της αγωγής χωρίς συναίνεση του εναγόμενου πριν αυτός
προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ότι η
παράιτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως συνέπεια ότι η αγωγή
θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, ενώ η κατά τα ως άνω παράιτηση γίνεται ή με
δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον

αντίδικο του παραιτούμενου (βλ. Α.Π. 692/1999, ΕλλΔνη 41, σελ. 763). Οι ως άνω δε διατάξεις έχουν ανάλογη εφαρμογή και για τις αιτήσεις που εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. Μ.Πρ.Πειρ. 4345/2001, Αρχ.Ν. ΝΓ', σελ. 491). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα αστική εταιρία, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, που καταχωρήθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινόμενης αιτήσεώς του, όσον αφορά τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των καθ' ων η αίτηση αντίστοιχα. Επομένως, σύμφωνα με τις διατάξεις που αναφέρονται στην προηγούμενη νομική σκέψη, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινόμενη αίτηση δεν ασκήθηκε, ως προς τους ανωτέρω των καθ' ων η αίτηση, δεδομένου ότι η παραίτηση έγινε πριν από την προφορική συζήτηση της υποθέσεως, ειδικότερα δε, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας.

2. Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά τον ν. 3057/2002, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές», κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμα έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες, που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρ. 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως, οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη

γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε, αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρ. 49 του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγράψει, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την ειδικότερα στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου προσδιοριζόμενη παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγράψει στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρ. 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι, καταρχάς, η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για την προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο, δηλαδή, στοιχείο, σχετικά με τον δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίας του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (βλ. ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44.1481). Απαιτείται, τελικά, η ύπαρξη πράξης, με

την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης», κατά τον ορισμό του άρθρ. 3 παρ. 2 ν. 2121/1993. Η έννοια, δε, της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και, προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου, που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση, κατά τους όρους του ν. 2121/1993, η περίπτωση, κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξεις, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα που, όμως, δεν γίνεται τυχαία, αλλά στο πλαίσιο της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔημ 2003). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, που δεν συνδέονται μαζί του με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν έχει αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια να απαιτείται γι' αυτή άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με τα

ανωτέρω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσόμενων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες, που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας, που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. Γ.Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ.217, Λ.Κοτσίρη, Αναμετάδοση Ραδιοτηλεοπτικών Εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002.251, Δ.Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, 2002, σ. 112, βλ. και ΕφΑΘ 7196/2007 ΤΝΠ Νόμος, με παραπομπή στην υπόθεση C-306/2005, Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που έχει αποφανθεί επί του εν λόγω νομικού ζητήματος, βλ. και ΜΠΖακύνθου 39/2018, ΜΠΖακύνθου 13/2018, ΜΠΠατρ 534/2018, ΜΠΑΘ 6231/2016, ΜΠΖακύνθου 67/2015, προσκομιζόμενες). Εξάλλου, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του ν. 2121/ 1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη, μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών- εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την

προσέηκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Για τη μεγαλύτερη μάλιστα διευκόλυνση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με το άρθρ. 55 παρ. 2 και 3 του ν. 2121/1993 (που εφαρμόζεται και στα συγγενικά δικαιώματα, κατά το άρθρο 58 αυτού), αφενός καθιερώνεται τεκμήριο αρμοδιότητας αυτών, αναφορικά με τη διαχείριση και προστασία όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, που τους έχει χορηγηθεί, δικαιούμενοι να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους όνομα και αφετέρου ορίζεται, ότι για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών, που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση αυτών. Ειδικά, δε, όταν οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρ. 49 του ίδιου νόμου, καθιερώνεται τεκμήριο ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους (βλ. ήδη και άρθρ. 7 ν. 4481/2017). Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και, συνεπώς, δεν προσκρούει στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, αφού δεν θίγει το δικαίωμα ανταπόδειξης του αντιδίκου. Εξάλλου, ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1 β', 58 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993, γίνεται κατ' αρχάς σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο

να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα, που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή, που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Με τον τρόπο αυτό, εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο όργανο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλόμενης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής, συμβάλλει, δε, στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, αφού με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές, δε, ότι δεν πρόκειται για ασφαλιστικό μέτρο, αλλά για ρυθμιστικό μέτρο, για το οποίο εφαρμόζονται οι περί ασφαλιστικών μέτρων διατάξεις του ΚΠολΔ. Έτσι, για τον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, που αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε γνήσιου ασφαλιστικού μέτρου (βλ. ΜΠΑΘ 6231/2016, ΜΠΗλείας 67/2016 προσκομιζόμενη, ΜΠΚω 511/2015 προσκομιζόμενη, ΜΠΑμ 78/20.15 ΤΝΠ Νόμος), τούτο δε, ισχύει όχι μόνο αναφορικά με τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής αλλά και αναφορικά με την επιδίκασή της (βλ. πλέον το άρθρ. 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, που περιλαμβάνει ρητά, μεταξύ των εξουσιών του δικάζοντος με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων Δικαστηρίου, την

επιδίκασή στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ποσού μέχρι το ήμισυ της προσδιορισθείσας εύλογης αμοιβής). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που διέπει τον ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής, όπου βρίσκεται, ο σκοπός, για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (εάν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος, που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της

τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής, που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες τους, έργων προστατευόμενων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή άλλου δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσης.

3. Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή της, η αιτούσα, αστικός μη κερδοσκοπικός φορέας, εκθέτει ότι είναι ο μόνος νόμιμα συστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου αντίστοιχα, ως έχων δε, τις προβλεπόμενες από τον σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων την είσπραξη, τη δικαστική διεκδίκηση και τη διανομή της από τον νόμο της προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στους χρήστες-επιχειρήσεις μουσικής, που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, μέσω εγκαταστημένων στις επιχειρήσεις τους υλικών φορέων ήχων και κάλεσε αυτούς σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Ότι, παρά ταύτα, ο πέμπτος των καθ' ων η αίτηση, ιδιοκτήτης ο ως άνω των καθ' ων επιχείρησης καφέ-εστιατορίου με το διακριτικό τίτλο το οποίο κατάστημά του βρίσκεται στην περιοχή της του Π.Ε. κατά τα έτη 2016 και 2017, αν και προέβαινε ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση έργων τους, σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες του, αρνείται, εντούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Ζητεί, δε, ως εκ του λόγου τούτου: α) να καθορίσει το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που από την αιτία αυτή δικαιούνται οι αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και

παραγωγών για τα έτη 2016 και 2017 στο ποσό των 200 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 400 ευρώ, για τα δύο (2) επίδικα έτη, πλέον Φ.Π.Α. ποσοστού 24%, β) να υποχρεωθεί ο ως άνω των καθ' ων να της καταβάλει το ήμισυ εκ του προαναφερόμενου ποσού των 400 ευρώ, νομιμότοκα από την 1-1-2017 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2016 και από την 1-1-2018 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2017, άλλως επικουρικώς από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αίτησης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, γ) να υποχρεωθεί να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα προαναφερόμενα έτη, προκειμένου να προβεί η αιτούσα στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και δ) τέλος, να καταδικαστεί ο καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993.

4. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αίτηση αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. άρθρ. 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 και 686 επ. του ΚΠολΔ). Είναι, περαιτέρω, ακριούντως ορισμένη, απορριπτομένου του περί αντιθέτου ισχυρισμού του πέμπτου καθ' ου και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54-58 του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά τον νόμο 3057/2002, 7 και 22 ν. 4481/2017, 686 επ., 728 παρ. 1 περ ζ', 729 παρ 2 του ΚΠολΔ, 901 επ., 345 και 346 του ΑΚ, πλην του αιτήματος περί οφειλής τόκων από την επόμενη λήξης κάθε έτους του επίδικου διαστήματος, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η αιτούσα δεν επικαλείται δικαστική ή εξώδικη όχληση προς τον καθ' ου προς καταβολή της αμοιβής που αναλογεί σε κάθε έτος, ώστε να καταστεί αυτός υπερήμερος και να οφείλει έκτοτε τόκους υπερημερίας, εκτός επίσης από το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993, ενώ είναι νόμιμο κατά το μέρος που αφορά στα δικαστικά έξοδα για την άσκηση και τη συζήτηση της αίτησης σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 του

ΚΠολΔ. Σημειωτέον δε, ότι το παρόν Δικαστήριο διικάζει μεν, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή, που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή την ρύθμιση κατάστασης, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς, για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής, αφενός μεν, δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, αφετέρου δε, η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, όπως ζητεί η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692§4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος. Πρέπει, επομένως, η αίτηση κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα. Εξάλλου προσκομίζονται για το παραδεκτό της συζήτησης κατ' άρθρο 61 του ν. 4194/2013 τα σχετικά γραμμάτια προκαταβολής εισφορών (βλ. τα με αριθμό Α446304/05-11-2018 και Ν2311079/06-11-2018 γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων των Δ.Σ. και αντίστοιχα).

5. Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα

προτεινόμενου από την πλευρά της αιτούσας, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού, καθώς και της ανωμοτί κατάθεσης του πέμπτου των καθ' ων κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και από όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα προσκόμισαν με επίκληση, συμπεριλαμβανομένων και των φωτογραφιών, μη αμφισβητούμενης γνησιότητας (άρθρα 444-445 του ΚΠολΔ), καθώς και από τους ισχυρισμούς που διαλαμβάνονται στα έγγραφα σημειώματα των πληρεξούσιων δικηγόρων τους και από όλη γενικά τη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων, στην οποία έχει ανατεθεί από τα μέλη της,

μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυση της έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του ν. 2121/93 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, το οποίο και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν. 2121/93, τον αριθμό των καλλιτεχνών, που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού τους (αρθρ. 54 παρ.5). Όπως προκύπτει, δε, από τους προσκομιζόμενους από την αιτούσα καταλόγους των μελών της, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι η αιτούσα ως οργανισμός αντιπροσωπεύει την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι η αιτούσα έχει την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Συνεπώς, η αιτούσα νομίμως ασκεί την ένδικη αίτηση στο όνομα τους και νομιμοποιείται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθρ. 55 παρ. 2 και 3 ν. 2121/1993). Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μοναδικός αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω κατηγοριών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας) έχει καταρτίσει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, δυνάμει των οποίων δικαιούται να προβαίνει σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση ή διανομή της εύλογης αμοιβής, την οποία δικαιούνται και οι αλλοδαποί (αντίστοιχα προς τους ημεδαπούς) δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρήση του καλλιτεχνικού τους ρεπερτορίου στην ημεδαπή (τέτοιες συμβάσεις

έχουν καταρτιστεί, ενδεικτικά, με τους κάτωθι αλλοδαπούς φορείς: SWISS PERFORM-Ελβετία, SAMI Σουηδίας, Gramex Δανίας, STOART Πολωνίας, RAL M. Βρετανίας). Πέραν όμως των εν λόγω συμβάσεων, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις, για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 § 1 ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα (30) ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη χώρα με την ως άνω διεθνή σύμβαση (βλ. άρθρο 5§2 του ν. 2054/1992). Τούτο έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα, που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την

πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Τα μέλη της αιτούσας συνέταξαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993, από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις (3) εφημερίδες και συγκεκριμένα στην «ΑΓΟΡΑ» της 29-05-2015 (οικονομική εφημερίδα) και στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» της 18-06-2015 και στην «ΑΥΓΗ» της 06-05-2015. Με τα παραπάνω αμοιβολόγια, όσον αφορά τους χρήστες μουσικού ρεπερτορίου που διατηρούν εστιατόρια, καφετερίες, καφεενεία κ.λ.π., ενόψει του ότι η μουσική για τέτοιες επιχειρήσεις δεν είναι απαραίτητη, αλλά απλώς χρήσιμη για την προσέλκυση πελατών, η αιτούσα προσδιόρισε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή κατ' έτος σε εφάπαξ ποσά, ανάλογα με την επιφάνεια του στεγασμένου και του τυχόν υπαίθριου χώρου τους, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι ο πέμπτος των καθ' ων, ο οποίος κατά τη διάρκεια των θερινών μηνών των ετών 2016 και 2017 λειτουργούσε καφέ-εστιατόριο με την επωνυμία στην περιοχή της και η οποία επιχείρησή του καταλαμβάνει συνολική έκταση (στεγασμένου, εξωτερικού χώρου και αιγιαλού) τουλάχιστον 250τ.μ., όπως και ο ίδιος συνομολογεί (βλ. προσκομιζόμενες φωτογραφίες καταστήματος του πέμπτου καθ' ου η αίτηση). Στην παραπάνω επιχείρησή του κατά τα προαναφερόμενα έτη 2016 και 2017 ο καθ' ου χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο και παρότι δε, οχλήθηκε επανειλημμένως από την αιτούσα για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων απ' αυτήν δικαιούχων, αδιαφόρησε και μέχρι σήμερα δεν κατέβαλε κανένα ποσό για τα ως άνω έτη, παρόλο που μέχρι και το 2015 κατέβαλε κανονικά τα προσδιορισμένα οφειλόμενα ποσά

(βλ. κατάθεση μάρτυρα). Βέβαια ο καθ' ου υποστηρίζει ότι δεν οφείλει να καταβάλει στην αιτούσα οποιοδήποτε ποσό, ισχυριζόμενος ότι διέκοψε τη συνεργασία του με αυτήν και έλαβε άδεια από τον Πανελλήνιο Σύνδεσμο Καταστημάτων Εστίασης και Διασκέδασης (ΠΑΣΚΕΔΙ), καθώς εξέπεμπε μονάχα τη μουσική λίστα του ανωτέρω συνδέσμου. Ωστόσο όμως ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί ως ουσίαν αβάσιμος, καθώς η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επιρράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς-μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική από το νόμο εύλογη και ενιαία αμοιβή, ενώ το δικαίωμα αμοιβής είναι επιπλέον και ανεκχώρητο. Επιπλέον δε, ο ισχυρισμός του πέμπτου καθ' ου ότι είναι ενεργός συνδρομητής του προαναφερόμενου συνδέσμου δεν αναιρεί το γεγονός ότι μπορεί να κάνει χρήση του ρεπερτορίου των δημιουργών της αιτούσας, γεγονός άλλωστε που διαπιστώθηκε από τον υπάλληλο της αιτούσας, όταν επισκέφθηκε την επιχείρησή του (βλ. κατάθεση μάρτυρα). Ομοίως δε πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός του περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της αιτούσας να χρησιμοποιεί την παρούσα διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου να προβεί στην είσπραξη της αμοιβής των μελών της για παρελθόντα έτη, όπως εν προκειμένω για τα έτη 2016 και 2017, ενώ το ορθότερο θα ήταν να ακολουθήσει την τακτική διαδικασία για τα έτη αυτά, δεδομένου ότι η αιτούσα ασκεί καθόλα νόμιμα όλα τα δικαιώματά της σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα τίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, ο καθ' ου οφείλει να καταβάλει στην αιτούσα εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/93, για τα ως άνω επίδικα έτη. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε, ότι στο αμοιολόγιο που συνέταξε, όπως έχει ήδη λεχθεί, η αιτούσα, όσον αφορά στις

επιχειρήσεις για τη λειτουργία των οποίων η μουσική είναι χρήσιμη και οι οποίες λειτουργούν κατά τους θερινούς μήνες μέχρι πέντε (5) μήνες, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίστηκε σε εφάπαξ κατ' έτος ποσά, για τα έτη 2016-2017 για καταστήματα μέχρι εμβαδού 300τ.μ., όπως είναι το κατάστημα του προαναφερόμενου καθ' ου στο ποσό των 250 ευρώ, μειωμένο όμως κατά 50%, δηλαδή σε 125 ευρώ για κάθε έτος και επομένως, το ύψος της εύλογης αμοιβής της αιτούσας ανέρχεται συνολικά στο ποσό των (125€ X 2 έτη=)250 ευρώ για το κατάστημα του καθ' ου, πλέον νομίμου ΦΠΑ, ανερχομένου σε ποσοστό 24%. Λαμβανομένων υπόψη, της διάρκειας λειτουργίας της επιχείρησης του καθ' ου, του αριθμού των πελατών, που έχει τη δυνατότητα να εξυπηρετήσει ανάλογα με την έκταση της επιχείρησής του και το είδος των υπηρεσιών που παρέχει, καθώς και της δαπάνης, στην οποία θα έπρεπε να υποβληθεί για την χρησιμοποίηση ζωντανής ορχήστρας μουσικών και τραγουδιστών, αντί της χρήσης υλικών φορέων ήχου, με την οποία προσελκύει πελάτες, το παραπάνω αιτούμενο ποσό, κρίνεται ως εύλογη κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/93 αμοιβή, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου καθ' όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής του. Με βάση τα προαναφερόμενα στοιχεία, η εύλογη αμοιβή που οφείλει να καταβάλει ο πέμπτος των καθ' ων στην αιτούσα, πρέπει να καθορισθεί με βάση τα παραπάνω αναφερόμενα ποσά. Περαιτέρω, δεδομένου ότι σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν 2.121/93, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει ο καθ' ου να υποχρεωθεί σε παράδοση τέτοιων καταλόγων με τα έργα του μουσικού ρεπερτορίου που εκτέλεσε δημόσια κατά τα επίδικα έτη (2016-2017). Τέλος, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση προσωρινής επιδίκασης στην αιτούσα του μισού του ποσού της αμοιβής, που κατά τα παραπάνω καθορίστηκε, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, καθόσον πολλοί από

τους δικαιούχους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών τους αναγκών, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αίτησης. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν κατά ένα μέρος κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, ο πέμπτος των καθ' ων η αίτηση πρέπει να καταδικασθεί σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος, λόγω της μερικής ήττας του πρώτου (άρθρα 178 και 191 παρ.2 του ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε για τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των καθ' ων η αίτηση.

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν του πέμπτου των καθ' ων η αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ μερικώς την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο πέμπτος των καθ' ων η αίτηση στην αιτούσα για την από μέρους του δημόσια παρουσίαση έργων των μελών της μέσω των ηλεκτρονικών του συσκευών, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο σκεπτικό της παρούσας κατάστημά του καφέ-εστιατόριο για τα έτη 2016 και 2017 στο ποσό των εκατόν είκοσι πέντε (125€) ευρώ και συνολικά στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250€) ευρώ, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., ανερχομένου σε ποσοστό 24%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον ανωτέρω των καθ' ων η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα, το ήμισυ του ανωτέρω ποσού, δηλαδή το ποσό των εκατόν είκοσι πέντε (125€) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αίτησης μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος στο ως άνω καταβλητέο ποσό ποσοστού Φ.Π.Α..

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον πέμπτο των καθ' ων να παραδώσει στην αιτούσα

αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που
χρησιμοποίησε τα έτη 2016 και 2017.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον προαναφερόμενο καθ' ου η αίτηση σε μέρος
των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εκατὸν
πενήντα (150€) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε
έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στην Καβάλα στις 14 Νοεμβρίου 2018, χωρίς
την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους και με την
παρουσία της Γραμματέως Λουκίας Κοσμίδου.

~~Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ~~

Για τη Δημοσίευση
~~Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ~~

